

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redaktie: Reina van Lier, Erica Scheffers, R.L. du Bois,
J. Bokma, F.A. Bijlsma, E. Warries.

Redaktieadres: Erica Scheffers, Paulus Potterstraat 20

No 27

13 juli

1957

BENOEMD TOT LEDEN DER REDAKTIE:

Reina van Lier, J. Bokma, E. Warries

Ik ben moe van het bouwen uit niets (Eduard de Gorter).

Ten langen leste hebben wij onszelf overtroffen. In een verschrikkelijk onweer kwamen wij bij elkaar. De hemel was zwart. Het oude trio sidderde; de bliksem en de donder teisterden het wezen der redaktie.

Tien uur vijftien: het proces van celdeling voltooid: drie plus drie is zes. De nieuwe drie waren onmiddellijk brutaal, stelden eisen, schreeuwden om koffie. Reina, Egbert en Jan. De eerste echte vergadering na de diktatuur van de sultan, die een jaar lang duurde.

Men moet aan zoveel dingen tegelijk denken. Het gaat om inspiratie, geremd door de limiet der verenigingsgelden. Als men de waarde van één Olofspoorter op 25 gulden per jaar stelt, hoeveel leden moet men dan uitgeven voor één nummer van K & B in de oplage van 225 exemplaren? Onze post op de begroting wees dit jaar een bedrag aan van 200 gulden of wel 8 Olofspoorters. Daarmee kan men 4 of 8 nummers uitgeven. Twee of één is te weinig. Bij elk ander getal moeten de afgeronde persoonlijkheden versneden worden. Wie zou dit wagen?

We besloten een einde te maken aan de gedichtenprijsvraag, die een jaar gelopen heeft, zonder veel enthousiasme op te wekken. U heeft het kunnen lezen. Na ampele overwegingen meenden we Eduard de Gorter de prijs toe te moeten kennen. De Gorter, die een liter melk krijgt. De fles inbegrepen, kwam ons dit te staan op 60 cent (oude prijs) of wel 10 cent per man. Deze melk zal intussen wel zuur zijn.

En intussen hangen drie oude redakteuren aan een zijden draad. De wichelaar Warries heeft gezworen, dat in september dit lijntje zal breken. Zonder pardon. Erica, Fekke en Rob.

COOPERATIEVE INVAART

De oude redaktie van K & B heeft er thans eindelijk tabak van. Zij gaat toeziend voogd worden en zij gaat haar pupillen ingezonden stukken zenden. Aan een préambule op de persvoorschriften wordt bereids gewerkt. Zij zal haar tijd gaan vullen met het oplossen van raadsels uit bladen als de Groene, met het lezen van de N.R.C. en met het schrijven van nouvelles. Want er schuilen altijd veel talenten onder onze redakteuren. Deze drie aftredende lieden zijn zelfs voor de P.C.-staf - naar welk in het oog vallend lichaam menige voorganger is weggekocht - te goed. Dat het nu een psychopatisch geïnfecteerde toestand gaat worden, zult U wel begrepen hebben: het nieuwe trio bestaat uit drie nieuwbakken psychologen. Bij dit goed-gek begin genieten wij daarom nog enige supervisie van in het vak doorknede, oprecht literaire redakteuren. Desondanks zal dit het begin van het einde zijn. Het is nog slechts een kwestie van tijd, brave borsten. Jaren lang heeft dit blad zijn labiel evenwicht ternauwernood mogen handhaven. De val van de koorddanser nadert. En zal er een net zijn? Wij verwachten wat dit betreft de dans te ontspringen en keurigjes door de mazen van het net te glippen. Zoiets lukt altijd net wel of net niet.

Een kwestie van gokken dus. Evenwel hopen wij op gedurfde opmerkingen uwerzijds, die ons van schrik het evenwicht zullen doen bewaren. Geneer U niet en wees vooral niet netjes. Dit zullen wij ook vermijden. Ken Uzelf en verloochen Uw aard niet. U moet vooral niet doen of U er geen kaas van gegeten hebt Uw medemens te choqueren. Wij weten wel beter. Wij zouden U daarvan verhaááálen kunnen vertellen. Maar dat doen wij niet.

Wij zijn de vereniging van de derde stand geheten. De broodeters en kaaskoppen koesteren zich al tevoren aan de hen toekomende lauwe sandwiches, waar zelfs geen lepels mosterd uit Vijn's automatiek een prikkeling aan mogen verlenen. Doet U Uw gemene best dus maar. Pas echter op, dat U niet (b)anaal wordt. Als redaktie zijn wij dan allang tevreden. Wij wensen de Olofspoorters een voorspoedige lectuur in Kaas & Brood.

Reina, Egbert en Jan.

KORT VERHAAL OM VOOR TE LEZEN BIJ HET NAAR BED GAAN ALS IEDEREEN ZOET IS GEWEEST.

In de oudemannenstraat woonde bij de vinkenslag een groen blaadje dat dagelijks twaalf verdeed. Hoe kwam dit aan de bruine dagoog? Ja dat moet je zelf berooien tegen de blikverhoepel. Maar de achterop vermocht geen pluimeteken meer. Schenk de opvertuigen vol met klas. Geef priknél ook een kilo als de osselip meegaat. toen. Toen grapte de Birbor achter de oekoek. Dit was tegen de berekening opgelopen als bezinning van de waterput. Maar ikker die een pijp in de blooi had ging taalg malken en of. Of gaf hij klaren bol uit? Daar had niem aan gedacht en stokte in zijn hiel.

MAAR ilkenbluis dat gegooïd werd over de baftklink pook de rostenvolk uit de oes. Arrenedak (uitroepteken). Groengrouw greef hij beruizendaalkenhop..... Asterie bosbes snikte oprecht de oezelaberdak of mirnewijn. Aktak. Het vraagteken van de oezewaal gaf nauwelijks mee dat de iebel uit de knarf bestond en nog langer zou duren. waarop isterduik geen dwang meer had en dikwijls achteraf hilde. Hetgeen naar mag zijn. OVERIGENS pertoog ilstwool dagelijks tweemaal ons vertegenwoordiging. Markenduïl de veuillant. Green bedoelde kwaad te spuien maar vloog omstaande grensgebieden. Twolf twilf twalf maar geen twaalf maar geen. GEEN.

TOEN EN TOEN EN TOEN. kun je misschien ook wel eens. Als tenminste driehoed uilsverdriet had. Maar daarover geven zij graag onderscheid. Osterieduïlkendoos-uitroepteken.

Wirwar.

CONVERSATION CHEZ COCOTTE.

'ik ben deyder,
ik ben dómoe,'
en ik zei der,
'als ik zo doe

bed te steden,
in de bedstee
van jouw leden

lieve meid
heb ik zeven
nachten tijd
om het leven

voel ik wel...
ik ben domoe,
jij een drel.'

Deyder Dómoe.

- G E S C H I E D S C H R I J V I N G -

Er was eens - zo beginnen alle sprookjes - een land, dat Amerika heette. Enige eeuwen, nadat Columbus, een stierevechter, het ontdekt had, vestigde een aantal ondernemende pioniers zich in het noorden. Zij voerden schietend hun strijd om het bestaan in een wild westen, voornamelijk om toeristen (c.q. bronnen van inkomsten) te trekken en bezongen 's avonds elkaars paarden en meisjes om het kampvuur. De vreemdelingen kwamen in zeer grote getale zelfs, en brachten naast hoogconjunctuur wel vele gevaren mee. Hoe log en onregeerbaar was het land ineens geworden, hoezeer ontbraken scherpe, op eeuwenlange ervaring gebaseerde wetten, nu het vertrouwen van de kleine gemeenschap opengebroken was. Angst vrat zich vast in de harten van de pioniers, angst voor de verkeerde elementen, die in korte tijd zouden afbreken, wat zij met zoveel zorg opgebouwd hadden. Al had Amerika op kritieke ogenblikken steeds een groot man gehad (Lincoln - Roosevelt), men vreesde, dat de bewindhebbers nu niet tegen de situatie opgewassen zouden zijn en gaf hen tot in het waanzinnige onbepaalde volmachten - om de massa althans grootheid en macht te suggereren. Zij gaven de gevreesde groep een naam - communisten noemde men hen. In die tijd was er een senator, Mc Carthy geheten, die voornamelijk tot taak had de z.g. gevaarlijke elementen weg te werken. De volmachten misten hun doel - zij schoten het voorbij. Want wie zal de onschuldige kinderen tellen, die met zijn teilen vol waswater weggegooid werden? Wie zal de kreten horen uit de doodsstrijd van deze ellendigen - namelooze slachtoffers van een schrikbewind? Enkelen durfden te protesteren, intellectuelen, kunstenaars. Arthur Miller b.v.. Men verdacht hem direct van medeplichtigheid aan de boosdoenerij en hield zijn visum in....

Maar zie, de ware zondaar ontgaat zijn straf niet! Want is niet de gevreesde senator **Mc Carthy** aan zijn lever kapot gegaan en is niet de heer Miller de hand van Miss Marilyn Monroe ten deel gevallen?

In die tijd traden vele senatoren uit de raad. Sommigen omdat zij er de onzinnige mening op na hielden, dat zij op deze wijze konden vechten voor datgene, wat zij verloren zagen gaan, anderen omdat zij de pensioengechtige leeftijd nu eenmaal bereikt hadden. Enkelen van dezen werden zelfs in de oudgediengengalerij geplaatst... .

Srs.

N.B. Alle in 'GESCHIEDSCHRIJVING' voorkomende personen zijn verzonnen en niet bestaand. Iedere met de werkelijkheid overeenkomende situatie of naam berust op toeval.

- - - - -

DE SCHILDPADDEN.

De verhalen verstomden bij het gezicht van de kisten. Cadeaux werden aangeboden, speeches werden afgestoken; maar alles werd stil, toen men de volle kisten zag. En achter de bar stonden andere gediensstigen dan die men kende. Het was een vreemde sociëteit, daar op de Galapagos-eilanden.

Met vijf kwamen wij. Zes was er niet, hij was onbereikbaar, ver. Geloken waren even onze ogen, gebogen onze leden. Maar snel stonden wij weer stram, want niemand merkte onze incompleetheid. Groot was onze verbazing.

Ibrahim nam het woord; hij sprak, gaf, beloofde. En hij kreeg antwoord van een man, genaamd Didó. We kregen wijn met een dropje. En wederom groot was onze verbazing.

Aardige jongens waren het, dat merkten we zo. Ze stonden er zo bescheiden, zo helemaal niet opdringerig, maar toch, ze waren stoer in hun gebaren. Zonder twijfel waren het aardige jongens. Ze droegen blauwe pakken, keurig.

Zo hartelijk als hun welkom was, zo lekker was hun wijn. En dat Pierre na afloop liederen ging zingen met een man, genaamd Sep, was dat niet te wijten aan het feit, dat het hier aardige jongens betrof?

Bas was er. En Gurk. En Lodo en Cham, allemaal waren ze er. En Terpen en Blois, wat hadden ze een plezier! En wat genoten ze, Sacha en Cuque; en Biels. Ploos was weg; waar was hij? En wij! We hadden plezier, ook nog na het gesprek tussen Ibrahim en Didó. Hoe kwamen we thuis? Een vraag, niet te beantwoorden zo moeilijk.

En stil, zonder het te laten merken zal over zes maanden en een week ITAISAKAPOMACHKALINAI zijn eerste lustrum vieren, zelf, alleen, bedroefd, vergeten door de ongeduldigen.

K & B

- - - - -

Goddank ben ik niet meer verlegen,
Heer, hoe groot is toch Uw zegen.
Maar zeg mij, kunt Gij ook voorzien
Of ik nu trouwen zal met Mien?

L.R.

Portretten van schrijvers III

P O R T R E T V A N S r s. (momentopname)

Wandel langs het telegraafkantoor. Ga de stenen trappen voorbij van het stedelijk museum. Bel maar onbeschoornd driemaal aan, gij nietswaardige en bestijg dan langzaam de twaalfhonderd treden, die naar haar vertrekken voeren. Duizend bruine eiken kamerdeuren zijn er voorbij te gaan. Duizend naamborden maar tracht ze niet te lezen want het baat u niet. Vijfhonderd enzeventig landschappen hangen achter blinkend glas; er zijn tweehonderd molenaanzichten onder en ook een dertig wintertaferelen. Zie echter niet om want het geeft u geen gewin.

Reeds is uw wuivende kruin in de geur van het atrium en reeds treedt zij u monkelend tegemoet, Srs., in donker gewaad, want wie kent haar anders dan in deze schaduwkleuren? Stamelend vertelt ge het doel uwer komst en als ge haar gevolgd zijt naar het lichte vertrek, neemt ge plaats op de stoof waaraan een plankje ontbreekt. Maar de vijf gaten zijn er alle nog. Terwijl zij zacht spreekt in antwoord op uw eerste onbescheiden vraag dwaalt uw blik langs de high-brow literatuur maar blijft hangen aan de beduimelde en kaftloze delen van Bruintje Beer. De eindeloosheid van uw jeugd is dus hier tot stilstand gekomen tussen de ezelsoren van deze eeuwigbetoverende kreupelrijmen. Vraag haar niet het zojuist uitgesproken standpunt over zaak of persoon te verduidelijken; ze zal het met dezelfde woorden doen en op uw gezag in herhaling gaan vervallen. Tracht ook geen redenering uit haar korte en dikwijls afgebroken zinnen te ontdekken want die gesprekstoon wint haar rust uit een andere logica dan de uwe. Staar maar liever langs de donkerblauwe omhooggebonden haren en langs die fluwelen ogen naar de bomen van de Paulus Potterstraat. Verhef u van uw zetel en begeef u ongemerkt naar het openstaande raam.

Op de kleine tafel met de stallantaarn ligt het boek dat ge uit de kast hebt gepakt, Analitische meetkunde. Ernaast de halfgeopende zak met koekjes. Het beste is er thans een te nemen want onderweg kunt ge er nog iets aan hebben. Als het mandje onder een onzichtbare luchtballon immers zweeft ge reeds het raam uit. Ge weet dat ze u zonder verbazing nakijkt en dat ze straks weer verder zal gaan met Proust. Of was het Gide? Maar gij zult uw koekje eten en langzaam

verder vliegen tot ge daalt tenslotte op het trottoir voor uw woning. En daar wachtte reeds de melkboer met volle flessen en de rekening. Ook hij heeft ruimschoots recht op betaling.

WAR.

- - - -

K O A L A IX. (Blijmoedig, onontwarbaar slot).

Nooit ben ik teleurgesteld in de goede kwaliteiten van mijn schip de "Bon Voyage". Ongeschonden heeft het mij gevoerd naar vele verre landen, tot de bekoring van het zwerven begon te verbleken. De Poolzee is koud, in de oceanen zijn de angst-aanjagende vissen. Neen, liever terug naar het vasteland. Zal er nog een welkom zijn in Katola? In Montevideo bereikte mij het bericht van de ontsnapping van Te Pas, en dat hij weer hoog in aanzien gestegen was.

Luister: op een nacht kwam ik in de Pilorese Zee. Het water-vlak rimpelde slechts bij de gratie van mijn schip. In een roeiboot zond ik een verspieder naar de stad. Ik zelf ging mee tot het strand en verschool me in een oude Duitse bunker. De slaap omsluimerde mij alras. In de ochtend drong tot mij door het puik van éne zoete keel en een warme adem deed mijn neusvleugels trillen. De ogen opengesperd zag ik Lutetia, zoals ik haar in mijn dromen gezien had: met witte sokjes aan. "Kapitein, hoezeer verheugt het me u te zien. Het was de godin Joske, die mij deze weg wees. De stad en het land hebben na enige aarzeling een andere democratie gekozen. Ieder heeft zijn boze oog verbrand. Henri van Dam IV is opgevolgd door zijn zoon, de vijfde vorst dus van die naam. Oom Koos is een waardige oude heer op de achtergrond gebleven. Te Pas en de zijnen zitten in het zadel; ze hebben zich daartoe omgeschoold tot kruideniers. Een nieuwe staatsregeling kwam reeds tot stand onder het motto 'laten we lief zijn voor elkaar'. In een soepele wijze van rechtspraak werd voorzien."

"Ik hoor het, Lutetia, het moet heel leuk zijn in Katola. Bij zulke brave hendrikken zal ik me niet thuis kunnen voelen. Ik wacht op mijn verspieder en ga dan terug naar de "Bon Voyage". Als je wilt, gaan we samen. Het geheim van KOALA voeren we mee. Nooit zal het onthult worden."

"Ja, dolletjes, laten we gaan varen, Ibrahim!"

Ibrf.

- - - -

Er zijn vele vaders, die van hun geesteskinderen leven.

J. BOKMA.

BAL INTERROMPU

We waren met zijn allen aan het dansen,
Beneden, bij de gramfoon van Piet.
Jan stond in de hoek de platen op te zetten,
Kortom, het was een gezellige boel in de kelder.

Plotseling hoorden we echter een geluid
Alsof de zee van Zandvoort naar de soos kwam stromen;
En al heel gauw klotsten de golven van de trap af:
Een zure walgelijke vloeistof kwam over ons heen.

Ik hoorde hier en daar nog vage angstgeluiden;
Toen werd het stil, dat was het laatste wat ik hoorde.
Mem zei me later, dat dit nu het apezuur geweest was,
En naar de smaak te oordelen is dat ook best mogelijk.

Pierre Anjalou

ochtendmonoloogje

dit is het rokin

dit is het vanlaatmaarwaaien rokin
om

in de klare ochtendschemering
zachtjes fietsrijdend de nacht te besluiten

dit is verdomd dit is
het reeds zonlicht rokin het
's morgens halfzes eerste zonlicht rokin
van de goede morgen
agent dit moet het rokin zijn

maar dit is het lantaarnpaal rokin
dit is geen vroege vogel spreke mij tegen
het goede oude parkeren niet
parkeren goede morgen lantaarn-
palen rokin waar gaat u heen
maar waarvandaan kwam u
ja dit is het komend van gisteravond
rokin van de morgen
dit is heel stellig vanmorgen
het van gisteravond rokin

neen er is geen twijfel mogelijk
dit is het rokin

H E T E I N D E .

(Voor de droomuitlegger van de pharao).

De kist was op het dak blijven staan - ondanks alles. Hij schaterlachte tegen de zon - ach ik ben zo lenteziek, ik wilde dat er nog een kist was. De sinaasappelpit tussen zijn spijker begon te groeien, te trillen, hij barstte - floep. Floep, floep, een onafzienbare toren kisten stond te lachen - een reclamefilm. Neen, geen reclamefilm en helemaal geen grapje. Als Einstein gelijk heeft, staat de laatste kist ergens in de Stille Oceaan. Een oneindige boog.

De eerste jongen klom op zijn fiets en reed omhoog om te kijken waar het einde was. Na een poosje ging het niet meer en hij viel van zijn fiets naast het dak op straat. Een patouille zwaargewapenden strooide rode hagelslag over hem uit, 4 korrels op zijn hoofd en 3 op zijn mooie voeten. Hij was immers ongewapend. Toen zijn meisje hem vond, mocht ze zijn lijk wassen. De fiets ging volgens de bekende mechanische wetten alleen door en bleef balanceren op het neutrale equivalentiepunt van de boog, het midden.

De tweede jongen klauterde als langs een trap omhoog, maar er bleek ineens aan de zijkant van iedere kist een spijker te zitten, waaraan een fles wijn opgehangen was. Een vlieg schreef maten bij de versen wijn en zoemde in ellipsvormige banen om de toren heen. Dol tuimelde de jongen na twee kisten ver gekomen te zijn naar beneden. Het was teveel voor hem geweest.

De derde jongen nam een speer, kroop onder de aarde en wierp de speer omhoog. Hij zag een hoge koker en gleed zacht omhoog, zonder uitzicht, zwevend. Op het neutrale punt gekomen vond hij zijn speer terug. Dit moet het einde zijn, dacht hij - hij kroop naar buiten. Hij stond heel hoog temidden van ruimte en natuurwetten. Naast hem balanceerde de fiets. Uit het stuur van de fiets bloeide een rood roosje.

Srs.

- - - -

ESSE EST PERCIPI

Want 's morgens vanuit mijn bed
zag ik hoe net de zon een lichtstraal streelde
over het bont van mijn schoen.
Ik dacht dat er een poesje speelde.
Zo kan alleen de zon het doen.

DE PREAMBULE

Obscheen toneelspel voor afgeronde persoonlijkheden.

(Het gebeuren vindt plaats na de grote zuivering, die de S.S. Olofspoort veranderde in Rotary-club, tenminste zoiets. De zaal aan het Westeinde is versierd met slingers en lampions. Vijfentwintig personen zitten op stoelen, zoals op een ledenvergadering: er wordt dan ook juist een ledenvergadering gehouden).

De voorzitter, een man met een rond hoofd: Vrienden, wat zouden jullie er van denken, wanneer we eens nieuwe spelregels gingen opstellen? De tijd is rijp; de lieden, die vroeger zo luidruchtig schermde met hun 'weledelgeboren-heer-of-vrouwe-gedoe' hebben we geschorst. Paul heeft een tonnetje wijn gekocht. Het is om je dood te lachen, als je bedenkt, dat Gijs en Berry en al die anderen, die we weggejaagd hebben, doordat ze hun contributie al betaald hadden, hierin bijgedragen hebben zonder dat ze er iets van krijgen. Hi, hi, hi!!!

Barjongen: Ja, luidjes, we schenken gratis vanavond!!!

Een moderne: Broeder voorzitter, we hebben je concept préambule ontvangen. Je hebt op zo treffende wijze de gedachten vertolkt van ons allen. Laten we ons bezinnen op de tekst.

Een andere moderne (van het vrouwelijk geslacht): Broeders, ik geloof, dat het juist is dat we de raddraaiers geschorst hebben, maar jullie moeten nu wel zorgen, dat jullie waar-^{zijn}dige plaatsvervangers, want ik zou die verrukkelijke nach-
jes niet graag helemaal missen. Het was zo heerlijk. Ze waren toch zulke echte mannen, zonder buikjes, en ze wisten precies

De man met het ronde hoofd: Zuster, staak je wellustige taal.

Een geestverschijning uit de antieke studentenwereld:

Boe, boe!!

Het ronde hoofd: Weg met het maatschappelijk isolement!

Een apotheker: De punten b en d kunnen best gecombineerd worden. Ze houden voldoende verband met elkaar om dat te rechtvaardigen. In onze opvatting is persoonlijkheid en gemeenschapszin bezitten alleen mogelijk, wanneer men tegelijkertijd onconventioneel is. Punt a dient te vervallen: het valt onder de gemeenschapszin van punt d, die ook naar

binnen moet werken. Daarmee elimineren we punt e: de democratie. Wat je onder f stelt, had ook onder elk ander punt kunnen vallen en is dus overbodig. En wat tenslotte de meisjes betreft: aan hen had je niet zoveel aandacht behoeven te besteden. Er is maar één Olofspoorter, die ze hier niet wil zien en zijn grote tijd is voorbij. Wat blijft er dan nog over dan enig algemeen gezever?

De man met het ronde hoofd: Eigenlijk niets, broeder apotheker; laten we de préambule maar in de kachel stoppen. Barjongen, vul de glazen!!!

(Vijfentwintig na-oorlogse studenten, gestoken in colbertjases, verrichten dit ritueel - de brave salamander snort alras vriendelijk - en ze gaan daarna een glaasje wijn drinken. Eén glaasje maar, want o wee stel je voor dat je er dronken van werd: zou je hospita dan niet boos zijn?)

Ibrahim Fabel.

- - - -

D o n k e r

In de verte over de brug

de tram

beweegt een lichtharmonica

van tijd

over het water van de gracht.

Dat veegt een ruimte in de afstand

die ik dacht.

Nu terug?

Ik sta te ver van waar ik kwam.

R. v. L.

- - - -

H E T W R E D E L E V E N

Het was in de jaren tachtig dat Gijvel Bunnesluiteer zich eenzaam begon te voelen. Hij was een oud man en iedereen was dood, ook hijzelf, alleen nog niet helemaal.

Hij woonde in Hengelo (0), waar in die dagen vele mensen ziek waren. Maar Gijvel niet, hij was gezond en zong het hoogste lied. Desondanks voelde hij zich eenzaam in Hengelo (0).

Toen kreeg hij een lumineus idee. Als er dan geen mensen waren, goed, dan zou hij ze zelf gaan maken. En hij toog aan het werk. Op een weide in de buurt van Hengelo (0) zette hij een aantal kleifiguren op, meest jonge meisjes en kinderen, maar ook oudere mannen en vrouwen. Het was een lust voor het oog.

De oude man had ze meteen al namen gegeven. Helle zou dokter worden en Klarewijn advocaat. Gadra zou verpleegster worden en Delfina moest met de rijkste man van het land trouwen. Daar had hij bij het boetseren meteen rekening mee gehouden. Gijvel had het allemaal al precies in het hoofd.

Het blazen kon beginnen. De oude Bunnsluiter nam een rietje uit de kast en ging naar zijn kinderen. Dorna stond in de zon, de anderen waren nog overschaduwd door de bomen. En de mensen uit Hengelo (0) waren in grote drommen komen kijken. Gijvel kon even geen afscheid nemen van de situatie die hem zo absolute volmacht gaf over het wel en wee van zijn schepselen. Maar hij vermande zich en ging aan het werk.

Er gebeurde niets. Behalve dan dat Dorna omviel, toen hij zijn rietje in haar neus stak. Hij blies, eerst door hun neuzen, daarna door hun mond, en eindelijk probeerde hij het zelfs zonder rietje. Maar zonder resultaat. En na enige tijd ging hij onverrichterzake naar huis.

En dat was dom van Gijvel Bunnsluiter. Want iedereen begrijpt, dat hij te oud was om nog levenskrachtige adem te hebben. Hij had een jongere mee moeten brengen om te blazen. Natuurlijk was hij bang, dat zijn scheppingen zich dan aan de ander zouden gaan hechten.

Het leven is wreed. Want als je jong bent heb je geen behoefte mensen te maken. En als je oud bent, kun je het niet meer.

Pierre Anjalou

- - - -

P r i k

In 't antiquarium van velen
mogen de visjes viesje spelen,
zij mogen elkaar in 't staartje bijten,
volgens leit-motiv in stukjes rijten.
Zo steekt een ieder onder water
waar hij een kat vermoedt of kater.
In woede ontstoken dan, een flater,
bewaart men liefst de nijd tot later.

Piscwil.

- - - -